

noget større Haab om, at vi ad den Vej kunne have Sikkerhed for at hævde vort Lands Stilling.

Jeg har kun villet pege paa dette og udtale Ønsket om, at denne absolutte Sandhed, som nu her er udtalt af de to Ordførere for Folketingets største Partier, ikke maa blive glemt ved anden Lejlighed.

Deuntzer: I Anledning af den Ytring, som den ærede Ordfører for Flertallet (Sveistrup) fremsatte, og som maa bero paa en Misforstaaelse, vil jeg gerne sige et Par Ord. Vi ere jo alle enige om, at det bedste var at opnaa uindskrænkede Voldgiftstraktater, men naar dette ikke lader sig gøre, kan man undertiden være henvist til at nøjes med en mindre vidtgaaende Traktat. En af de uheldige Sider ved at have Begrænsninger i Voldgiftstraktater er det, at der saa atter kan opstaa Tvistigheder om, naar Begrænsninger foreligge — altsaa Begrænsninger, som angaa Integritet, Uafhængighed og vitale Interesser —, og noget af det bedste man kan sige om Voldgift, baade mellem Stater og private, er det, at den ikke i sig selv giver Anledning til Tvist. Naar man derfor gaar ind paa Voldgiftstraktater, som have Begrænsninger, maa det være et meget vigtigt Punkt for vedkommende Diplomater eller Ministre, der forhandle derom, at skaffe en eller anden Afgørelse af selve Spørgsmaalet, naar Begrænsningen foreligger. Altsaa f. Eks., indgaar man en Traktat, som undtager vitale Interesser, er det af største Vigtighed i selve Traktaten eller i Forbindelse med den at faa afgjort, om i et givet Tilfælde vitale Interesser foreligger eller ej. Thi faar man ikke det, kan man temmelig sikkert sige, at saa er hele Traktaten, eller kan i hvert Tilfælde let blive, Anledning til nye Tvistigheder.

Derfor har jeg hilst med Glæde, at det er lykkedes at faa indført den Bestemmelse, at selve Spørgsmaalet, om der foreligger noget, der vedrører et af Landenes Uafhængighed, nationale Ære eller vitale Interesser, eller hvad det nu kan være, at selve det Spørgsmaal afgøres ved Voldgift. Naar man ikke har en saadan Bestemmelse, naar der ingenting staar derom, saaledes som i den amerikanske Traktat — det staar nemlig ikke i selve Traktaten —, har jeg altid troet, at Følgen deraf var, at Spørgsmaalet var uafgjort, og altsaa maatte hver enkelt Stat afgøre det paa sin Maade. Hver enkelt Stat skulde da kunne sige, at det er en

vital Interesse, jeg har altsaa ingen Forpligtelse til Voldgift. Det var der ikke noget at gøre ved, og det var min Tro, indtil jeg blev belært af Erfaringen om, at det ikke er saaledes. Det er nemlig forefaldet i min Tid under Forhandlingen med fremmede Magter, at jeg for en Sikkerheds Skyld har spurgt, hvem der egentlig skulde afgøre, om det var vedkommende Lands vitale Interesser, nationale Ære eller Uafhængighed, der berørtes, og derpaa var det mig ikke muligt at faa Svar; saa naar der ikke findes nogen saadan Bestemmelse i Traktaten, maa man frygte for, at det vil gaa navnlig det lille Land paa en meget uheldig Maade. Jeg maa sige, at jeg er glad ved, at det er lykkedes den meget ærede Udenrigsminister, hvad der i dette Tilfælde, jeg før nævnedes, og hvor jeg har praktisk Erfaring, ikke lykkedes mig, at det er lykkedes ham, ganske vist ikke i selve Traktaten med Amerika, men i Noter, som ere undertegnede i Forbindelse med Traktaten, at faa fastslaaet det, at hver Stat selv afgør, om det er den nationale Ære o. s. v. Det er ikke, fordi jeg mener eller nogen Sinde har ment, at det var en god Afgørelse, men jeg mener, at det er bedre at have en hvilken som helst Regel end ingen Regel at have. Har man ingen Regel, kan man være sikker paa, at det i paakommende Tilfælde vil gaa ud over den lille Stat; men har man denne Regel, er man straks noget gunstigere stillet. Jeg tror, at den ærede Ordfører for Flertallet (Sveistrup), som havde nogle Indvendinger derimod, misforstod det, som om jeg mente, at der i sig selv var vundet noget ved det; jeg tror i og for sig ikke, at der er vundet mere, end hvad jeg tror er den rigtige Fortolkning af Traktaten, men der er vundet det, at man slipper for denne Fortolkning. Og det er, som sagt, paa praktisk Erfaring, jeg grunder dette, hvorfor jeg glæder mig over, at den højtærede Udenrigsminister har faaet disse Noter udvekslede.

Udenrigsministeren (Ahlefeldt-Laurvig): Jeg skal kun kort tillade mig at besvare forskellige Spørgsmaal, der ere rettede til mig. Det ærede Medlem fra Viborg (Sveistrup) kom med et Par Bemærkninger, hvorom jeg først skal sige, at naar han tilskriver mig Æren for disse Traktater, er det ganske uforskyldt; som De ville se paa Datoerne, ere alle disse Traktater afsluttede, før jeg blev Uden-